

de laatste zeven nachten

de laatste zeven nachten

Ben Buitendijk

een Fantasy Books uitgave

de laatste zeven nachten © 2022 Ben Buitendijk
Omslag en vormgeving Ben Buitendijk
Afbeelding omslag: © shadrin_andrey, via iStock
Uitgegeven via Mijnbestseller.nl
ISBN 9789403673769
ISBN e-book: 9798215701287
NUR 285, 333, 334
Alle rechten voorbehouden.

*There are some people who live in a dream world,
and there are some who face reality; and then there
are those who turn one into the other.*

Douglas H. Everett

(Er zijn mensen die in een droomwereld leven, en er zijn er die de werkelijkheid onder ogen zien; en dan zijn er die de ene omzetten in de andere.)

De eerste nacht

Droomwereld

Wanneer Sillen de ruwe bast onder haar hand voelt, is het alsof haar hart opengaat. Ze ademt diep in door haar neus en neemt de bekende geuren in zich op. Ze opent haar ogen en kijkt vlug om de boomstam heen. Ectiu is er nog niet. Dat gebeurt niet vaak. Meestal is hij al wanneer ze haar ogen hier opent.

Zolang ze zich kan herinneren is Ectiu er wanneer ze gaat slapen. Ze ontmoeten elkaar altijd op deze zelfde plek: bij dit diepe meer met zijn heldere water, omringd door deze zeven enorme bomen met hun merkwaardige wit-groene bladeren die ze nooit ergens anders heeft gezien. Haar aandacht wordt getrokken door een kudde gazellen die springend rennend over de velden aan de noordzijde van het meer trekken. Aan de rand van de bossen daarachter lijkt een troep leeuwen te liggen. Daarachter de heuvels, terwijl de Schitterende Bergen de horizon vullen.

Natuurlijk weet ze dat het allemaal een droom is. Maar het is wel steeds dezelfde droom. Daar is ze

dankbaar voor. Op de een of andere manier heeft ze alleen hier het gevoel dat ze echt leeft. De tijd die ze wakend doorbrengt, is enkel een tijd van wachten tot ze weer naar bed mag. Ze doet wat ze moet doen. Ze gaat naar school, ze maakt haar huiswerk, ze eet samen met moeder. Maar ze kan niet wachten tot ze hier haar ogen weer opent.

'Sillen!'

'Ectiu!' Ze laat de stam los en loopt om de boom heen.

'Je was er eerder!'

Sillen slaat haar armen om zijn hals en drukt haar wang tegen de zijne. Hij slaat zijn armen om haar middel en drukt haar tegen zich aan. Zo blijven ze enige tijd staan. Hier heeft ze de hele dag naar verlangd.

Lang heeft ze gedacht dat Ectiu gewoon een deel van de droom was, het broertje dat ze nooit gehad heeft. Maar nu is ze niet meer zo zeker. Hij houdt vol dat hij, net als zij, een wakend leven heeft en alleen in de nacht, wanneer hij droomt, hierheen komt. En de laatste tijd is ze zich gaan realiseren, dat hij geen broertje is. Beslist niet. Gelukkig niet.

'Ik ben zo blij je weer te zien,' fluistert ze in zijn oor.

Zijn handen glijden omhoog langs haar rug. Er gaat een rilling door haar heen.

'Ik ook.'

Met enige tegenzin laat ze hem los. Voelt hij dat ook? Die opwindning, en die tegenzin om los te laten? Ze kijkt hem aan. Hij lacht, maar ze kan zijn gevoelens niet peilen.

‘Wat gaan we vandaag doen?’ vraagt hij terwijl zijn hand door haar lange blonde haren gaat. Zijn huid is een paar tinten lichter dan de hare en zijn haren zijn bruin. En hij is twee, drie centimeter langer dan zij.

Sillen kijkt in zuidelijke richting en wijst op de dichtstbijzijnde top van de Gouden Bergen. ‘Laten we die beklimmen.’

‘Jij durft!’

‘Jij niet?’

‘Het is geen eenvoudige klim zo te zien.’

‘Hebben we ons daar ooit door laten tegenhouden?’

Ectiu bekijkt het terrein tussen henzelf en de piek nog eens en grijnst. ‘Waarom ook niet. Wie het eerste boven is.’ En weg is hij.

Dit is ook een van de redenen waarom ze hier zo graag is. Hier voelt ze zich fitter, sterker, sneller. Thuis komt ze zelden buiten, is ze zelden op deze manier bezig. Dan zit ze veel te vaak achter de computer. Maar hier, hier leeft ze.

En dan het uitzicht.

Ectiu is sneller hier op het open terrein. Dat vindt Sil-len helemaal niet erg. Zo heeft ze goed zicht op zijn rug, zijn billen en zijn benen, kan ze zijn soepele, krachtige bewegingen bewonderen. Hij beweegt zich bijna net zo soepel en gracieus als de gazellen die ze net nog aan de andere kant van het meer zag.

Laat hem maar rennen. Wanneer ze eenmaal aan de beklimming beginnen, haalt ze hem wel in. Dat gaat haar beter af.

De zon nadert de horizon wanneer ze uitgeput de top bereikt. Sillen laat zich op de grond zakken. Ze gaat zo liggen dat ze over de rand kan kijken. Ectiu is bijna boven.

‘Ik heb gewonnen!’ roept ze hem toe.

Ectiu grijnst. Hij trekt zich omhoog tot hun hoofden vlak bij elkaar zijn. Ze kijken elkaar een ogenblik aan. Ectiu komt iets dichterbij. De verhalen van haar vriendinnen schieten door haar hoofd, over hun eerste kus. Sillen tuit haar lippen.

Ectiu drukt zijn lippen tegen de hare en klimt dan over de rand. Hij laat zich naast haar op de grond vallen.

Sillen draait zich op de rug en staart naar de hemel, waar hoge cumuluswolken als spiegelbeelden van de bergen voorbij drijven.

Het was niet wat ze had verwacht, deze eerste kus. Geen vlinders in de buik, geen sneller kloppend hart, niet het gevoel te zweven. Misschien hebben haar vriendinnen overdreven. Het was wel aangenaam.

‘Ik wilde dat we hier altijd konden blijven,’ mompelt Ectiu naast haar.

Dat is ze helemaal met hem eens, maar het kost moeite om dat hardop te zeggen. De slaap trekt aan haar. Ze probeert haar ogen open te houden, een ogenblik langer te genieten van dit glorieuze moment, maar het heeft geen zin. Haar ogen vallen dicht.

‘Tot morgen,’ fluistert ze, voor het duister haar weer opslokt.

Titian

Het is nog donker in haar kamer. In de hoek klinkt het zachte geluid van de machine die haar tijdens de nacht observeert. Sillen gaat zitten en doet de band af die ze daarvoor om haar hoofd draagt, en legt die op het nachtkastje. Dan gaat ze weer liggen. Nog even nage-nieten van haar droom.

Hij heeft haar gekust!

Nu heeft ze wel kriebels in haar buik. Zouden dat die vlinders zijn?

Na een paar minuten slaat ze haar dekbed terug en gaat op de rand zitten. Ze zucht. De droom is voorbij. De dag begint weer. Zestien lang uren voor ze weer naar bed mag.

Ze staat op en trekt het gordijn open. De zon is al aan het opgaan. De horizon is in een oranje gloed gehuld.

Het is vreemd dat haar dromen altijd zo werkelijk lijken. Anders dan haar vriendinnen die altijd moeite hebben zich hun dromen te herinneren, staat elke droom haar helder voor de geest. Ectiu is de reden dat zij nauwelijks belangstelling heeft voor de jongens bij haar op school. De jongens waar de andere meisjes het altijd over hebben. Geen van die jongens haalt het bij Ectiu.

En nu heeft hij haar gekust.

Het stelde niks voor, houdt ze zichzelf voor. Een kort ogenblik. Het leek in niets op wat Lunen vertelde over haar eerste kus.

En toch.

Een half uur later loopt ze de keuken binnen waar haar moeder, Larren Merkis, net klaar is met het dekken van de ontbijttafel. De geur van koffie overheerst alles. Vaak is een kop koffie het enige wat haar moeder aan ontbijt neemt. Vandaag heeft ze blijkbaar tijd en zin om een echt ontbijt te gebruiken.

‘Goedemorgen, mam.’

‘Ga zitten, meisje. Dan kunnen we eten.’

Sillen gaat zitten en wacht tot haar moeder gedankt heeft voor het eten. Dan pakt ze een boterham.

Als Ectiu echt een eigen leven heeft, wat zou hij dan nu doen? Zou hij ook een boterham eten? Ze vraagt zich dat soort dingen vaker af in haar wakende leven, maar om de een of andere reden praten ze nooit over hun ‘eigen’ levens. Misschien omdat ze nog steeds niet helemaal zeker weet of hij een eigen leven hééft? En er is ook zoveel te ontdekken in hun droomwereld. Ze wil daar helemaal niet herinnerd worden aan haar leven hier, realiseert ze zich. Zou Ectiu het ook zo beleven? Als hij tenminste onafhankelijk van haar droom bestaat.

‘Waar ben jij met je gedachten?’

Sillen kijkt op. Haar moeder zit lachend naar haar te kijken.

‘Je zit al een hele minuut met die boterham in je hand.’ Schuld bewust legt Sillen de boterham op haar bord en begint er boter op te smeren.

‘Een jongen zeker,’ zegt haar moeder. ‘Wie is het? Ken ik hem?’

‘Hoe komt je daarbij, mam. Jongens interesseren me niet.’ Ze kan haar moeilijk vertellen dat ze verliefd is op een jongen waar ze elke nacht van droomt, een droombeeld.

‘De tekenen zijn overduidelijk, liefje. Soms zit je voor je uit te dromen, zoals net. Op andere momenten lijkt je weer van energie over te lopen, om dan ineens weer kwijt te zijn waar je mee bezig was.’

Sillen weet dat ze bloost, maar ze concentreert zich hard op het smeren van haar boterham. ‘Dat kan van alles betekenen,’ mompelt ze. Dan realiseert ze zich dat er wel genoeg boter op de boterham zit en pakt een plak kaas van de plank. Ze vermijdt haar moeder aan te kijken.

‘Lasergen,’ heeft Lunen gezegd. ‘Moeders hebben lasergen!’

‘Je maakt mij niks wijs, meisje,’ lacht haar moeder. ‘Maar als je liever geen naam noemt ...’

‘Er is niemand, mam,’ bezweert Sillen haar. ‘Alle jongens in mijn klas zijn stom.’

‘Natuurlijk, meisje. Natuurlijk.’ Weer die geheimzinnige lach. ‘Ik wed dat je over hem droomt.’

Sillen kijkt weg. Hoe weet ze dat?

Dat weet ze niet, realiseert ze zich meteen. Niet op die manier. Zij denkt dat ze gewoon over een jongen van school droomt.

Natuurlijk, Ectiu beweert dat hij ook een echt mens is, dat hij ook droomt wanneer ze bij elkaar zijn. Dan zou het allemaal niet zo ... raar zijn. Maar ze vindt dat nog steeds moeilijk te geloven. Zo werken dromen toch niet? Het is haar droom. Dus moet hij ook haar droom zijn. En dat zou ook verklaren waarom alles aan hem volmaakt lijkt te zijn. En niet alleen aan hem. De droomwereld zelf is één groot paradijs.

'Je zit weer te dromen, liefje.'

Sillen kijkt haar moeder aan en glimlacht. 'Echt, mam. Je hebt het helemaal mis. Ik ben niet verliefd.' Kan dat? Kan je verliefd zijn op een droombeeld? Misschien moet ze dat maar eens opzoeken. Op de bibliotheek, of op het internet. Daar zal vast wel het nodige over geschreven zijn.

Wanneer Sillen uit school komt, is het stil in huis. Moeder is nog op het Instituut waar ze als technicus werkt. Op dinsdag eet ze daar ook. Voor Sillen staat wat klaar in de koelkast.

Sillen loopt meteen door naar haar kamer en zet haar computer aan. In de hoek van de kamer staat de computer te zoemen die haar elke nacht observeert. Een deel van haar zou hem graag uitzetten.

Dat heeft ze een keer gedaan. Ze was negen of zo.

Dr. Condris was woest. Hij stond binnen tien minuten al voor de deur. Blijkbaar hield hij vanaf het Instituut de computer weer in de gaten. Of hij kreeg een seintje. Hoe dan ook. Het had hem een hele tijd gekost om de machine weer gestart te krijgen. Ze was wel een beetje trots geweest op zichzelf.

‘Dit is nodig, Sillen,’ had hij na afloop gezegd. ‘Ik weet dat het onaangenaam is.’ In die tijd moest ze nog een soort helm op. ‘Maar jouw brein is anders dan dat van andere mensen en we weten nog niet of dat goed is of slecht. Daarom moeten we je voortdurend in de gaten houden wanneer je slaapt.’

Blijkbaar loopt ze geen gevaar wanneer ze wakker is.

En met de hoofdband die ze tegenwoordig heeft, is het ook allemaal niet zo storend meer. Soms verbaast ze zich er nog wel eens over dat ze vroeger met die helm op heeft kunnen slapen.

Maar ze hoopt wel dat ze er snel achter komen of het kwaad kan. Ze zou graag een normaal leven leiden. Als ze ooit toch nog hier een jongen tegen het lijf loopt ...

God, geef dat ze erachter komen!

Nog vier en een half uur, en dan mag ze weer naar bed.

Ze maakt snel haar huiswerk en besluit dan nog wat informatie te gaan zoeken over eerste kussen en afspraakjes en zo. Er blijkt heel veel te vinden.

Cumbere

Ectiu slaakt een zucht en opent zijn ogen. Er hangt een grijze schemering in de kamer. Veel lichter zal het niet worden, tenzij hij er zelf voor zorgt. Maar hij heeft daar nog steeds weinig succes mee. Dat frustrleert hem mateloos. Er zijn kinderen van acht, negen jaar die die met een enkel woord de ruimte om hen heen kunnen verlichten. Maar hij ... 'Jouw talenten liggen op een ander terrein,' zegt zijn moeder altijd, om hem te troosten. Niet dat het veel troost biedt.

Ectiu glimlacht en staart stilletjes voor zich uit. Het is dat raadselachtige talent dat hem elke nacht bij Sillen brengt. Hem hoor je niet klaglen.

Een minieme beweging in de grens van zijn gezichtsveld, maakt hem bewust van een aanwezigheid in zijn kamer. Op de stoel in de hoek zit Giptu Nakara, aarts-magister van het Collegium van Magisters, lid van de Raad van Drie, een van de machtigste mannen in Cumbere. En ook: zijn vader. Op zijn knieën ligt een schrijfblok en in zijn hand houdt hij een potlood vast. Dat was de beweging die hij zag: het potlood dat over het papier bewoog.

'Hebt u weer mee zitten kijken?'

Dat is het nadeel van zijn talent. Hij ligt voortdurend onder een vergrootglas, wordt voortdurend in de gaten gehouden. Want wat er 's nachts gebeurt, wanneer hij

droomt, is 'van het grootste belang voor de toekomst van Cumbere'. Wat dat belang is, heeft niemand hem nog kunnen of willen vertellen.

'Je weet dat ik niet mee kan kijken,' antwoordt de aartsmagister kalm. 'Daarvoor is de tijddilatatie te groot. Als ik dat zou proberen zou mijn brein onmiddellijk oververhit raken. Ik zit hier louter om te beoordelen hoe de verbinding is.'

Ectiu gromt en gaat rechtop zitten. 'Hoelang waren we verbonden?'

Giptu kijkt een ogenblik in zijn aantekeningen. 'Iets meer dan acht minuten.'

Onvoorstelbaar. Ze zijn uren aan het klimmen geweest.

'En hoe is de verbinding?' Hij staat op en trekt zijn kamerjas aan.

'Uitstekend. De verbinding is stabiel en ontleedt zich met een aanzienlijke energiestoot.

Ectiu kijkt nog eens goed en ziet nu de gloed die om de aartsmagister heen lijkt te hangen. Hij heeft die energie opgevangen en in zijn eigen lichaam opgeslagen. Natuurlijk, niets verloren laten gaan. Energie die zich zomaar ontleedt, doet niemand goed. Als hij de energie zelf nou maar kon opvangen!

'Ik denk dat het tijd is om de verbinding op een hoger niveau te brengen.' Giptu kijkt Ectiu onbewogen aan.

Wat zou er omgaan in dat hoofd, vraagt Ectiu zich vaak af. Maar er zijn maar weinig mensen die zichzelf